

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 października 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od K. W. na rzecz B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kwotę 669 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 23 maja 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 107,52 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu i oddalił powództwo w pozostałej części.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 7 grudnia 2007 roku pomiędzy K. W. a (...) Bankiem S.A. z siedzibą w P. zawarta została umowa o kredyt gotówkowy w ramach której przyznano pozwanej limit kredytowy w wysokości 500 złotych. Umowa ta nie była przez nią należycie wykonywana, w związku z czym pozostało nieuregulowane zadłużenie. Pozwana nie spłacała zadłużenia od dnia 16 października 2010 roku. Powód naliczał od kwoty kapitału odsetki ustawowe.

B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. nabył umową z 27 kwietnia 2012 roku od (...) Bank S.A. w P. wierzytelność w stosunku do K. W. obejmującą 2.930,10 złotych kapitału, 185,11 złotych odsetek umownych i 455,36 złotych odsetek karnych. Nadto bank twierdził, iż przysługuje mu wierzytelność 73,28 złotych tytułem kosztów związanych z uruchomieniem i bieżącą obsługą kredytu (prowizje, ubezpieczenia i inne bieżące opłaty), w tym działań windykacyjnych wobec K. W..

W wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda, wskazano, że wymagalne zadłużenie wynosi 4.380,31 złotych.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Rejonowy wskazał, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu stanowi wyłącznie dokument prywatny. Wobec tego może stanowić dowód wyłącznie tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Nie może natomiast stanowić samoistnego dowodu dokonania przelewu wierzytelności, a tym bardziej istnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za jedynie częściowo zasadne.

Sąd Rejonowy wskazał, że ustalony przez strony w umowie o kartę kredytową limit kredytowy wynosił 500 złotych. Powyższe oznacza, że kredytodawca nie mógł przyznać pozwanej pożyczki w zakresie kwoty przewyższającej wskazany limit. Tym samym należało przyjąć, że pozwana nie ponosiła odpowiedzialności za zobowiązania przekraczające kwotę określoną w limicie kredytowym.

Z tego względu podana przez stronę powodową kwota 2.390,10 złotych nie może stanowić kapitału. W związku z treścią umowy należność ta ponad kwotę 500 złotych podlega oddaleniu.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że z umowy nie wynika kwota odsetek za opóźnienie. Zgodnie z jej treścią wysokość oprocentowania winna wynikać z regulaminu i taryfy, które to dokumenty nie zostały przez powoda załączone do akt. Dokumentów tych nie mogą zastąpić twierdzenia strony, bowiem o wysokości oprocentowania decyduje treść umowy i powołanego w niej regulaminu czy też tabeli taryf. Sąd Rejonowy podkreślił przy tym, że pierwotny wierzyciel żądał od kwoty podanego przez siebie kapitału wyłącznie odsetek ustawowych.

W tej sytuacji Sąd Rejonowy przyjął, że powodowi przysługują odsetki ustawowe, które należało naliczyć od dnia opóźnienia ze spłatą zobowiązania, co nastąpiło w dniu 16 października 2010 roku. Skapitalizowana wysokość tych odsetek do dnia 22 maja 2014 roku wyniosła 169 złotych.

Apelację od wskazanego wyroku w całości złożyła strona powodowa, zaskarżając go w części oddalającej powództwo.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznaniu, że złożona

przez powoda umowa zawarta przez pozwanego z poprzednim wierzycielem, wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda oraz wyciąg z umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem załącznika, Bankowy Tytuł Egzekucyjny, korespondencja świadcząca o toczącym się przeciwko pozwanemu postępowaniu egzekucyjnym, nie stanowią dowodu na okoliczność potwierdzenia wysokości nabytej wierzytelności przez powoda oraz jego legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia w niniejszym postępowaniu;

2) naruszenie art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c., polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne, a tym samym nie udowodniła okoliczności nabycia wierzytelności co do wysokości, jakiej domagała się w pozwie;

3) naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie przy swej ocenie przedłożonych przez powoda dowodów w postaci: Bankowego Tytułu Egzekucyjnego oraz wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego;

4) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 oraz § 2 k.c. przez niewłaściwe jego zastosowanie polegające na zasądzeniu od kwoty głównej roszczenia odsetek ustawowych zamiast odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, zgodnie z treścią pozwu;

5) nierozpoznanie istoty sprawy.

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i:

a) zasądzenie należności zgodnej z żądaniem pozwu;

b) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za I instancję według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego (w pełnej wysokości), a także kosztów procesu według norm prawem przepisanych za II instancję;

2) względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że na powodzie, jako podmiocie inicjującym postępowanie cywilne, ciąży obowiązek przedstawienia podstawy faktycznej dochodzonych roszczeń (187 § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz dowodów na jej poparcie (art. 232 k.p.c.).

Zaniechania na tej płaszczyźnie mogą prowadzić do stwierdzenia nieudowodnienia podnoszonych roszczeń i oddalenia powództwa, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego znajdujących oparcie w zebranych materiałach dowodowych, ocenionych bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów zakreślonej przepisem art. 233 § 1 k.p.c.. Ocenę tę Sąd Okręgowy w pełni aprobuje, zaś ustalenia stanu faktycznego poczynione przez sąd I instancji przyjmuje za własne.

Zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przywołany przepis statuuje zasadę swobodnej oceny

dowodów, która stanowi jeden z przejawów niezawisłości sędziowskiej. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Wobec tego dla skuteczności zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Skarżący powinien przy tym wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925).

Sąd Okręgowy podziela przedstawione powyżej poglądy stanowiące ugruntowany dorobek judykatury.

Konfrontując ich treść ze stanowiskiem skarżącego należało uznać, że zarzuty stawiane zaskarżonemu rozstrzygnięciu nie mogą być uznane za zasadne, albowiem powód nie wykazał, ażeby Sąd pierwszej instancji przekroczył wyznaczone w treści art. 233 § 1 k.p.c. ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy zaś w sposób prawidłowy ocenił zebrany w sprawie materiał i zasadnie przyjął, że nie daje on podstaw do przyjęcia, iż powód udowodnił w całości dochodzone przez siebie roszczenie.

Niezasadny jest również zarzut naruszenie prawa procesowego w postaci art. 328 § 2 k.p.c.

Wbrew zastrzeżeniom apelacji Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie szczegółowo wyjaśnił z jakich powodów i w oparciu o jakie dowody wyprowadził wnioski, które przesądziły o rozstrzygnięciu. Pisemne motywy zaskarżonego postanowienia umożliwiają odtworzenie rozumowania Sądu pierwszej instancji, które znalazło wyraz w jego sentencji i pozwalają na dokonanie kontroli instancyjnej przez sąd odwoławczy. W szczególności wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy dostrzegł fakt wystawienia przeciwko pozwanej Bankowego Tytułu Egzekucyjnego oraz wystąpienia z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Dokonał oceny tych dokumentów i przyjął prawidłowo, że nie mogą one stanowić samoistnego dowodu co do istnienia wierzytelności i jej wysokości.

Należy również przypomnieć, że z

arzuty naruszenia przepisów postępowania, których skutkiem nie jest nieważność postępowania, wtedy mogą być skutecznie podniesione, gdy strona skarżąca wykaże, że zarzucane uchybienie miało wpływ na treść rozstrzygnięcia,

Sąd Okręgowy w pełni podziela przy tym stanowisko, że skoro uzasadnienie wyroku, mające wyjaśnić przyczyny, dla których orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po wydaniu wyroku, to wynik sprawy nie może zależeć od tego, jak zostało ono napisane i czy zawiera wszystkie wymagane elementy. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych przypadkach, w których treść uzasadnienia

orzeczenia Sądu drugiej instancji całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia (porównaj między innymi wyroki Sądu Najwyższego z: 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNP 2003, nr 7, poz. 182; 5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNP nr 15, poz. 352; 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05; 24 sierpnia 2009 r., I PK 32/09; 16 października 2009 r., I UK 129/09; 8 czerwca 2010 r., I PK 29/10). W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja jednak z całą pewnością nie zachodzi.

Zupełnie chybionym jest zarzut nierozpoznania przez Sąd Rejonowy istoty sprawy.

Sformułowanie powyższego zarzutu przez apelującego świadczy o mylnym rozumieniu pojęcia nierozpoznania istoty sprawy i jego funkcji procesowej. Istota sprawy w rozumieniu art. 386 k.p.c. oznacza jej kwintesencję, sedno roszczenia dochodzonego powództwem. Utrwalone jest stanowisko orzecznictwa, że do jej nierozpoznania dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania, albo merytorycznych zarzutów strony bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 9.1.1936 r. C 1839/36, Zb. Orz. 1936, poz. 315, postanowienia Sądu Najwyższego z 3.2.1999 r. III CKN 151/98, z 23.9.1998 r. II CKN 897/97, z 15.7.1998 r. III CKN 838/97 - niepubl.).

Tego typu uchybień Sądowi Rejonowemu przypisać nie sposób. Jego orzeczenie odnosi się bowiem do przedmiotu sprawy, nie sposób przyjąć, że Sąd ten zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony bezpodstawnie przyjmując, iż istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się również naruszenia prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 oraz § 2 k.c..

Zasadnie bowiem przyjął, że od zasądzonej na rzecz powoda kwoty przysługują mu odsetki w wysokości odsetek ustawowych. Wbrew twierdzeniom apelacji brak było podstaw do zasądzenia odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, zgodnych z żądaniem powoda. Powód nie udowodnił bowiem, aby ze stosunku umownego łączącego pozwaną z pierwotnym wierzycielem wynikała wskazana wyżej wysokość odsetek.

Z przedłożonej do akt sprawy umowy o kartę kredytową nie wynika wysokość odsetek umownych za opóźnienie ustalona przez strony. Zgodnie z 1 pkt tejże umowy wysokość oprocentowania winna wynikać z Tabeli Odsetek i Prowizji. Tabela taka nie została przez powoda w toku postępowania przedłożona do akt sprawy, co każe uznać jego twierdzenia w zakresie wysokości należnych odsetek za nieudowodnione. W sposób oczywisty waloru dowodu w tej kwestii nie można przypisać twierdzeniom samego powoda zawartym w pozwie i apelacji, czy niepodpisanemu przez nikogo dokumentowi zatytułowanemu „załącznik nr 6 – oświadczenie o zasadach naliczania odsetek za zwłokę” (k. 33).

Co więcej, należy wskazać, że pierwotny wierzyciel, wystawiając przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny i formułując wniosek o nadanie mu klauzuli wykonalności, wskazywał, że przysługują mu odsetki ustawowe.

Kierując się przedstawioną argumentacją, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.